

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobkyně: **Dagmar Kořínková**, IČO 43817751, se sídlem Jírova 724, Kamenice nad Lipou, zast. JUDr. Pavlem Brachem, LL.M., advokátem se sídlem Klapálkova 3132/4, Praha 4, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2025, č. j. 8680/25/5200-10423-711333, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 10. 2025, č. j. 62 Af 13/2025-60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Předmětem projednávané věci je především otázka, zda žalobkyně prokázala vynaložení deklarovaných výdajů na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), resp. zda odstranila pochybnosti vzniklé daňovým orgánům.

[2] Finanční úřad pro Kraj Vysočina žalobkyni na základě daňové kontroly dvěma platebními výměry ze dne 22. 11. 2023, č. j. 1671772/23/2910-50521-712730 a č. j. 1671859/23/ 2910-50521-712730, doměřil daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2019 a 2020 v celkové výši 88 275 Kč a uložil žalobkyni povinnost uhradit penále v celkové výši 17 655 Kč. Správce daně žalobkyni neuznal především výdaje za pronájem nebytových prostor poskytnutých společnosti JA Tech s.r.o., jejímž jediným společníkem a jednatelem je syn žalobkyně Martin Kořínek, v celkové výši 810 021 Kč. Žalobkyně totiž nedoložila žádné důkazní prostředky, kterými by prokázala použití výdajů ke svému podnikání. Naopak správce daně žalobkyni uznal výdaje za zboží Herbalife, avšak za

produkty použité k propagaci společnosti s názvem „DMK účetnictví“ jen v poměrné výši (50 %), neboť ve společnosti působil druhý společník – Martin Kořínek.

[3] K odvolání žalobkyně žalovaný dodatečné platební výměry výše nadepsaným rozhodnutím změnil tak, že celkovou částku doměřené daně zvýšil na 184 785 Kč a penále na 36 957 Kč. Oproti správci daně neuznal žalobkyni vedle výdajů za pronájem nebytových prostor ani výdaje za zboží Herbalife v celkové hodnotě 224 423,09 Kč za rok 2019 a 212 852,30 Kč za rok 2020, jelikož nesloužily k dosažení, zajištění nebo udržení zdanitelných příjmů. Nebylo prokázáno, že žalobkyně zboží Herbalife používala při reprezentačních setkáních, ochutnávkách či v rámci podpory prodeje v deklarované míře, ani že by jej prodávala ona sama, nikoliv její syn J. K. Ohledně uplatněných výdajů za pronájem od společnosti JA Tech s.r.o. se žalovaný ztotožnil s posouzením správce daně. Ani v odvolacím řízení žalobkyně žádné důkazní prostředky k prokázání oprávněnosti výdajů za pronájem nepředložila.

[4] Žalobkyně se proti rozhodnutí žalovaného bránila žalobou, kterou zamítl krajský soud nyní napadeným rozsudkem. Nepřisvědčil obecné námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Ve shodě s daňovými orgány popsal, že žalobkyně se smlouvou sdružila se svým synem Martinem Kořínkem ve společnosti DMK účetnictví za účelem poskytování služeb v oblasti účetnictví a v daňových přiznáních za rok 2019 uplatnili každý polovinu společných příjmů a výdajů. Krajskému soudu tak nebyl zřejmý smysl žalobní námitky, že daňové orgány nezjistily podíl společníků, když vycházely z daňového tvrzení žalobkyně korespondujícího s tvrzením druhého společníka. Podíl Martina Kořínka ve společnosti podporoval také jeho podpis na listině pro odběratele účetnické společnosti a závazek ve smlouvě mezi společníky, že to on se bude na společnosti podílet svou činností, zatímco žalobkyně poskytne majetek.

[5] K daňové uznatelnosti výdajů za produkty Herbalife krajský soud konstatoval, že obecně pokud daňový subjekt průběžně nakupuje enormní množství zboží, u něhož deklaruje, že je zdarma rozdává nebo odepisuje jako prošlé, jsou pochybnosti daňových orgánů na místě. Žalobkyně měla oprávněnost výdajů doložit jinými důkazními prostředky, což neučinila. Ani v žalobě nenamítala nic konkrétního kromě nepodloženého tvrzení, že zboží nakoupil její syn za její prostředky a ona je prodala, čímž se žalovaný zabýval v napadeném rozhodnutí.

[6] Rovněž ohledně výdajů za pronájem nebytových prostor od JA Tech s.r.o. se krajský ztotožnil s hodnocením daňových orgánů. Žalobkyně svá tvrzení o pronájmu prostor k provozování akcí zdravého životního stylu v daňovém řízení nijak neprokázala. Nespecifikovala ani obsah ústní nájemní smlouvy. V žalobě zmiňované důkazní prostředky měla předložit daňovým orgánům. Krajský soud k těmto důkazním prostředkům dodal, že účastnický výslech žalobkyně by byl v řízení před soudem nadbytečný, správním spisem správce daně se nedokazuje a pozvánka na Wellness víkend se cvičením v resortu zámku Nová Včelnice v termínu 5. až 7. 12. 2025 nemůže přispět k objasnění skutkového stavu týkajícího se zdaňovacího období let 2019 a 2020. Námitkami uplatněnými poprvé až v replice se krajský soud pro opožděnost nezabýval.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a dalších podání

pokračování

[7] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), na základě kterých požadovala zrušit napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[8] Krajský soud dle stěžovatelky dospěl k závěrům, které nejsou dostatečně podložené a jsou v rozporu s důkazy ve spise. Dostatečně ani nevysvětlil své rozhodnutí, napadený rozsudek je tedy nepřezkoumatelný. Odůvodnění napadeného rozsudku navíc jen odkazuje na shodu s tvrzeními žalovaného, nicméně soud má své rozhodnutí odůvodnit v návaznosti na vlastní přezkum.

[9] K věcnému posouzení ze strany krajského soudu stěžovatelka připomněla, za jakých podmínek se dle judikatury Nejvyššího správního soudu jedná o daňově uznatelný výdaj, jaké skutečnosti prokazuje daňový subjekt (vynaložení výdaje), jaké správce daně a že rozhodující je skutečný nikoliv deklarovaný dodavatel. Pokud tedy měly správní orgán a krajský soud pochybnosti o tvrzeních stěžovatelky, musely tyto pochybné skutečnosti vyvrátit a prokázat opak, což neučinily. Právní názor krajského soudu, který vycházel ze skutkových zjištění správního orgánu, je proto skutkově a právně nesprávný.

[10] Stěžovatelka namítla, že svá tvrzení prokázala fotografiemi, z nichž je patrné používání zboží Herbalife při prezentačních setkáních, ochutnávkách či v rámci prodeje. Bezplatná konzumace produktů je patrná z místopřísežných prohlášení ze dne 3. 11. 2024. Stěžovatelka prokázala také u vyčísleného zboží, že bylo použito jako dárkové předměty a při setkáních atd. Již správci daně předložila fotodokumentaci a doložila termíny akcí důkazními prostředky týkajícími se pronájmu od JA Tech s.r.o. Stěžovatelka popsala svůj podnikatelský záměr provozovat Centrum pro zdravý životní styl a zapojit do něj druhého syna J. K., který z jejích prostředků nakupoval produkty Herbalife, prodávala je pak stěžovatelka. J. K. figuroval pouze jako ambasador, k prodeji neměl oprávnění a v rámci obrany v daňovém řízení se obával obvinění živnostenského úřadu z nelegálního podnikání. Jako podporu svých aktivit stěžovatelka založila také soukromou skupinu přes Messenger (Candáti Herbalife Nutrition) a na důkaz proběhlých akcí správci daně předložila komunikaci, video upoutávky i fotodokumentaci. Pokud měl správní orgán pochybnosti, měl stěžovatelkou tvrzené skutečnosti vyvrátit a prokázat opak.

[11] Stěžovatelka se ohradila proti závěrům krajského soudu ohledně činnosti uskutečňované stěžovatelkou a jejím synem Martinem Kořínkem v rámci společnosti DMK účetnictví. Trvala na tom, že podíl na činnosti byl 100% pro ni a nulový pro Martina Kořínka, jak oba sdělovali při místním šetření. Nulový podíl Martina Kořínka nebylo technicky možné doložit záznamy ani evidencí zdanitelných příjmů. Ze smlouvy o společnosti nevyplývá, jaké činnosti měl Martin Kořínek provádět nebo že byl vůbec činný. Správní orgán si měl ujasnit, jaké konkrétní úlohy a činnosti každý z účastníků smlouvy prováděl. Neobjasnil ani podíl na ziscích a nákladech. Skutkové závěry správních orgánů tedy nejsou spolehlivě prokázané. Argumentace správního orgánu i krajského soudu, který interpretaci správního orgánu převzal, navíc nejsou správné co do pravidel „společnosti“ dle § 2719 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Krajský soud se tím odchýlil od ustáleného rozhodování a převzal chybu neodstraněnou žalovaným. Souběžným

doměřením daně z příjmů Martinu Kořínkovi pak dochází k nepřipustnému dvojímu zdanění stejného příjmu z podnikání DMK účetnictví. Správní orgán ani soud tedy neobjasnily, na základě čeho určily podíly, pochybnosti v tvrzeních správních orgánů vznikaly již jejich instrukcemi stěžovatelce, jaký podíl má uvést, a stěžovatelka již správní orgán žádala o prokázání 50% podílu, žádné dokazování ale provedeno nebylo, ani soudem.

[12] Závěrem kasační stížnosti stěžovatelka zopakovala východiska důkazního břemene v daňovém řízení a závěr, že prokázala použití produktů Herbalife. Celou dobu poskytovala součinnost a označovala důkazy na podporu svých tvrzení. Soud nemohl důkazy odmítnout a nevysvětlit proč tak učinil, resp. neprokázat opak. Napadený rozsudek je tedy nepřezkoumatelný i nesprávný.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření považoval napadený rozsudek za zákonný i přezkoumatelný, kasační stížnost navrhl zamítnout. K namítané nepřezkoumatelnosti žalovaný podotknul, že stěžovatelka neuvedla, jaké skutečnosti nemají oporu ve spisech a které jsou s nimi v rozporu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozsudku je dle žalovaného dostatečné a krajskému soudu nelze vyčítat, že vzal za své závěry žalovaného, neboť takový postup je v souladu s judikaturou. Ohledně výdajů za zboží Herbalife žalovaný zopakoval, co uvedl ve svém rozhodnutí, tedy že z předložených fotografií ani jiných důkazních prostředků nevyplývá, že by stěžovatelka zboží použila, jak deklarovala. Dle žalovaného byl skutkový stav zjištěn dostatečně, stěžovatelka pochybnosti neodstranila.

[14] K námitkám týkajícím se výdajů za pronájem od JA Tech s.r.o. žalovaný uvedl, že stěžovatelka žádnou internetovou komunikaci, video upoutávky ani fotodokumentaci akcí v pronajatých prostorech nepředložila. Žalovaný setrval na závěru, že stěžovatelka neprokázala vynaložení tohoto výdaje k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Nesouhlasil ani s tím, že on a krajský soud měli odstranit pochybnosti o tvrzeních stěžovatelky. Důkazní břemeno leží v daňovém řízení primárně na ní jakožto daňovém subjektu. K námitkám ohledně podílů ve společnosti stěžovatelky žalovaný uvedl, že on ani krajský soud ve svých rozhodnutích na ustanovení občanského zákoníku neodkazují. Poloviční podíly pak vyplynuly z daňových přiznání k dani z příjmů fyzických osob podaných stěžovatelkou a Martinem Kořínkem. Námitkou dvojího zdanění se krajský soud pro opožděnost nezabýval. Žalovaný ji proto považoval za nepřipustnou, avšak dodal, že stěžovatelka míchá dohromady dvě různé daně a dva různé daňové poplatníky a že žaloby proti rozhodnutím ve věci daně z přidané hodnoty stěžovatelky a ve věci daně z příjmů fyzických osob Martina Kořínka byly soudy zamítnuty. Stejně tak se krajský soud pro opožděnost nezabýval námitkou stěžovatelky, že byla o výši podílu instruována správcem daně, a správně k tomu neprováděl dokazování stěžovatelkou navrhovanými svědeckými výpověďmi.

[15] Stěžovatelka v replice setrvala na kasačních námitkách i argumentaci. Dodala, že k výdajům za produkty Herbalife správnímu orgánu předložila smlouvu s distributorem, kterou správce daně neprovedl jako důkaz a nehodnotil. Trvala také na tom, že zboží Herbalife nesloužilo pro její osobní potřebu, správce daně neodstranil pochybnosti a stěžovatelka v řízení předložila internetovou komunikaci na skupině Messenger, video upoutávky i fotodokumentaci. Namítla, že správce daně neuvedl žádné pochybnosti, které by znevěrohodnily její účetnictví. Nebylo prokázáno, jak probíhala činnost v rámci společnosti stěžovatelky, a podíly nejsou uvedeny ve smlouvě, tedy se podle § 2720 občanského zákoníku určí podle hodnoty do společnosti vloženého majetku. Trvala na tom,

pokračování

že Martin Kořínek ve společnosti žádnou činnost nevyvíjel, účetnictví vedla jen stěžovatelka, a navrhla vyslechnout paní D. K., *bývalou pracovníci správce daně*, k instruování o podílech. Namítla, že podpis Martina Kořínka na jedné listině pro odběratele účetnických služeb byl uveden pouze z důvodu nedostatku subjektivity společnosti, dochází k porušování zásady materiální pravdy a správní orgán zahájil kontrolu u JA Tech s.r.o. bez místní příslušnosti, tedy nezákonně. Zopakovala a rozvedla také argumentaci ke dvojímu zdanění „*jednoho a téhož příjmu u téhož daňového subjektu.*“

[16] Žalovaný v duplice označil většinu námitek stěžovatelky v replice za nové, tedy nepřipustné. Tvrzenou smlouvu s distributorem produktů Herbalife nicméně stěžovatelka v řízení nepředložila, námitku porušení zásady materiální pravdy ani blíže nerozvádí a námitka zahájení daňové kontroly u JA Tech s.r.o. se týká jiného daňového subjektu, tato otázka tedy není předmětem tohoto řízení. Jinak žalovaný setrval na předchozím závěru, že správce daně vyzval stěžovatelku k odstranění pochybností a ona neunesla své důkazní břemeno.

[17] Stěžovatelka v poslední reakci ve věci podotkla, že smlouvu s distributorem předložila dne 20. 11. 2022 prostřednictvím svého tehdejšího zástupce. Dále uvedla, že správce daně a žalovaný nedostali zákonné povinnosti zjistit rozhodné skutečnosti, jinak by pochybnosti zjistili z úřední činnosti. Nakonec JA Tech s.r.o. se tato věc dotýká, neboť tuto společnost tam správce daně vnesl svými pochybnostmi. Stěžovatelka proto trvala na zrušení napadeného rozsudku i rozhodnutí žalovaného.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[18] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Nejvyšší správní soud úvodem připomíná a zdůrazňuje, že kasační stížnost je oprávněným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Měla by proto kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí správního soudu, proti němuž byla podána, a nikoli nějaký jiný akt, byť třeba i věcně související nebo předcházející napadenému rozhodnutí správního soudu (srov. usnesení NSS o odmítnutí kasační stížnosti ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, odst. [5]). Z tohoto důvodu je také v kasačním řízení stanoveno povinné zastoupení advokátem, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem (srov. již citované usnesení č. j. 10 As 181/2019-63, odst. [7]).

[21] Kasační stížnost, která nesměřuje proti závěrům rozhodnutí krajského soudu, např. z důvodu, že beze změny opakuje žalobní tvrzení, je nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. (srov. usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, a již citované č. j. 10 As 181/2019-63, odst. [12], nověji ze dne

11. 2. 2021, č. j. 1 As 366/2020-41, odst. [6], nebo rozsudek ze dne 23. 6. 2023, č. j. 9 Afs 70/2023-73, odst. [36]). To platí i pro situaci, kdy kasační stížnost přebírá argumentaci z repliky nebo jiného podání uplatněného v řízení před krajským soudem (srov. rozsudky NSS 26. 8. 2024, č. j. 3 Afs 334/2022-54, odst. [25], a ze dne 2. 4. 2025, č. j. 6 As 128/2024-43, odst. [14]). Případně jsou nepřípustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. dílčí kasační námitky, které nereagují na rozhodovací důvody krajského soudu nebo směřují pouze proti postupu ve správním řízení či výlučně proti správním rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 31. 3. 2021, č. j. 8 Azs 299/2020-41, odst. [16], nebo ze dne 22. 2. 2023, č. j. 9 As 44/2021-50, odst. [13], jakož i již citované rozsudky č. j. 9 Afs 70/2023-73, odst. [38], a č. j. 6 As 128/2024-43, odst. [14]).

[22] Zároveň platí, že kvalita kasační stížnosti předurčuje kvalitu jejího vypořádání soudem, který není povinen ani oprávněn za stěžovatele domýšlet další argumenty a vyhledávat možné vady napadeného soudního rozhodnutí, není-li k jejich přezkumu vázán z úřední povinnosti (viz např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32., nebo nověji rozsudky ze dne 14. 10. 2021, č. j. 9 As 119/2020-50, odst. [9], a ze dne 11. 11. 2021, č. j. 9 As 28/2020-26, odst. [10]).

[23] V projednávané věci Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatelka na řadě míst v kasační stížnosti, jakož i v replice, v zásadě doslova (včetně formátování, podtržení textu apod.) přebírá pasáže ze žaloby, popř. repliky uplatněné v řízení před krajským soudem, a to v některých případech dokonce opakovaně, což kasační soud považuje přinejmenším za neprofesionální. Konkrétně stěžovatelka do kasační stížnosti bez větších úprav přebrala argumentaci týkající se důkazů k použití zboží Herbalife a k pronájmu od JA Tech s.r.o., provozování Centra pro zdravý životní styl a messengerové skupiny Candáti Herbalife Nutrition (vše na str. 6 a 7 kasační stížnosti a str. 4 a 5 žaloby, jakož i str. 2 a 3 repliky uplatněné v řízení před krajským soudem), 100% podílu stěžovatelky v DMK účetnictví (str. 8 kasační stížnosti a str. 8 repliky uplatněné v řízení před krajským soudem), instruování o podílech ze strany správce daně (str. 10 kasační stížnosti a str. 8 a 9 repliky uplatněné v řízení před krajským soudem). V replice pak stěžovatelka bez větších úprav zopakovala argumentaci k prokázání použití produktů Herbalife (str. 4 repliky a str. 4 žaloby, jakož i str. 2 repliky uplatněné v řízení před krajským soudem), k instruování o podílech (str. 9, 11 a 12 repliky a str. 8 a 9 repliky uplatněné v řízení před krajským soudem), dílčí argumentaci ohledně samostatného výkonu činnosti v rámci DMK účetnictví ze strany stěžovatelky (str. 9 a 10 repliky a str. 8 žaloby, jakož i str. 6 a 7 repliky uplatněné v řízení před krajským soudem) a vysvětlení podpisu Martina Kořínka na listině pro odběratele společnosti DMK účetnictví (str. 10 repliky a str. 8 žaloby, jakož i str. 7 repliky uplatněné v řízení před krajským soudem).

[24] Stěžovatelka navíc v rámci těchto „kasačních“ námitek ohledně výdajů za produkty Herbalife, pronájem od JA Tech s.r.o. a podílů na činnosti v DMK účetnictví téměř nereaguje na argumentaci krajského soudu, který se totožnými námitkami zabýval v napadeném rozsudku. Stěžovatelka proti závěrům krajského soudu nijak konkrétně nebrojí, pouze opakuje argumentaci žalobní, popř. z repliky uplatněné před krajským soudem (viz výše). Tyto námitky jsou proto nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[25] Dílčí argumentace občanským zákoníkem pro účely podílů ve společnosti DMK účetnictví je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. z důvodu, že stěžovatelka tuto

pokračování

argumentaci neuplatnila v řízení před krajským soudem, ač jistě mohla. Stěžovatelka přitom nereaguje na napadený rozsudek, neboť krajský soud ustanoveními občanského zákoníku neargumentoval, jak příhodně podotkl žalovaný.

[26] Současně Nejvyšší správní soud shledal nepřipustnými námitky dvojího zdanění a údajného instruování stěžovatelky ze strany správce daně o podílech na činnosti v DMK účetnictví z důvodu, že krajský soud se těmito námitkami nezabýval pro opožděnost (viz body 19. a 41. napadeného rozsudku). Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. dopadá i na případy, kdy žalobce sice námitku před soudem uplatnil, učinil tak však až po uplynutí lhůty k podání žaloby (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 9. 2008, č. j. 1 Afs 102/2008-39, obdobně rozsudky ze dne 29. 5. 2014, č. j. 4 As 162/2013-53, odst. [28], ze dne 23. 12. 2025, č. j. 8 As 106/2025-77, odst. [12], nebo nedávný ze dne 18. 6. 2026, č. j. 22 As 198/2025-36, odst. [22]). Závěr krajského soudu o opožděnosti námitek stěžovatelka nijak nezpochybňuje.

[27] Nakonec námitky stěžovatelky obsažené v replice, které nemají odraz v námitkách uplatněných ve vlastní kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud nemohl posuzovat, jelikož se uplatní koncentrace řízení. Stěžovatelka totiž původně podala kasační stížnost blanketní a důvody doplnila až na výzvu soudu v podle § 106 odst. 3 s. ř. s. V takovém případě platí koncentrace řízení a k později uplatněným námitkám již kasační soud nemůže přihlížet (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2019, č. j. 8 As 213/2018-55, odst. [10]). Jedná se o námitky předložení smlouvy s distributorem Herbalife, neznevěrohodnění účetnictví stěžovatelky, porušení zásady materiální pravdy a zahájení kontroly u JA Tech s.r.o.

[28] Nejvyšší správní soud se tedy dále zabýval jen těmi námitkami, které jsou v souladu s výše citovanou judikaturou přípustné a byly uplatněny včas.

[29] Souhlasí se žalovaným, že stěžovatelka nijak blíže nespecifikovala, jaké závěry nebo skutečnosti uvedené v napadeném rozsudku mají být v rozporu se spisem nebo v něm nemít oporu. Jak bylo uvedeno výše, Nejvyššímu správnímu soudu nepřisluší argumenty stěžovatelky domýšlet, proto jen obecně konstatuje, že závěry krajského soudu shledal dostatečně podloženými skutečnostmi vyplývajícími ze správního spisu.

[30] Napadený rozsudek je také přezkoumatelný, tedy dostatečně a srozumitelně odůvodněný, jak vyžaduje judikatura (ke konkrétnímu obsahu pojmu nepřezkoumatelnosti srov. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, nebo ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS). Z napadeného rozsudku je zřejmé, jakými úvahami se krajský soud při rozhodování řídil a z jakých důvodů nepřisvědčil žalobním námitkám stěžovatelky. Je z něj seznatelné, proč považoval za správné posouzení daňových orgánů ohledně výdajů za produkty Herbalife, pronájem prostor od JA Tech s.r.o. i ohledně podílů na činnosti DMK účetnictví. Jak bylo uvedeno výše, stěžovatelka proti těmto závěrům nijak konkrétně nebrojí.

[31] Není přitom vadou, osvojí-li si krajský soud závěry žalovaného, jak ve vztahu k některým žalobním námitkám učinil. Smyslem soudního přezkumu totiž není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyčtené, a proto v případech shody názoru soudu a odůvodnění napadeného rozhodnutí může krajský soud odkazovat právě na toto odůvodnění (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007

Sb. NSS, nebo nověji ze dne 19. 7. 2023, č. j. 1 Afs 111/2022-30, odst. [14], a ze dne 3. 11. 2023, č. j. 8 As 68/2022-52, odst. [24]). Povinnost řádného odůvodnění také neznamená povinnost podrobně odpovědět na každý dílčí argument účastníka řízení, postačí proti námitkám účastníka řízení postavit vlastní argumentační celek, v jehož konkurenci námitky neobstojí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 222/18, obdobně rozsudky NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, odst. [16], nebo ze dne 30. 3. 2023, č. j. 9 As 123/2022 55, odst. [12]). To napadený rozsudek splňuje a stejnou optikou přistupoval i Nejvyšší správní soud k vypořádání kasační argumentace stěžovatelky.

[32] Věcné námitky stěžovatelky ohledně uznatelnosti výdajů za produkty Herbalife, a za pronájem prostor od JA Tech s.r.o. nakonec zůstaly také spíše v obecné rovině. Stěžovatelce lze přisvědčit toliko potud, že je na daňovém subjektu, aby prokázal vynaložení uplatněného výdaje v souladu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Důkazní břemeno ohledně výše daňově odpočitatelných nákladů totiž nenese správce daně, ale podle § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů nepochybně toto břemeno spočívá na daňovém subjektu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2025, č. j. 9 Afs 44/2025-40, odst. [22]). Správce daně pak může v souladu s § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu vyjádřit vážné a důvodné pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti předložených důkazních prostředků, které musí řádně odůvodnit a prokázat (srov. též např. rozsudek NSS ze dne 12. 6. 2024, č. j. 6 Afs 232/2023-41, odst. [13] a tam citovanou judikaturu). Uvedené nelze vykládat tak, jak činí stěžovatelka, tedy že správce daně, popř. žalovaný nebo dokonce správní soud, je povinen tvrzení daňového subjektu vyvrátit nebo prokázat opak. Povinností správce daně není ani odstranit jemu vzniklé pochybnosti. Vyvrácení pochybností je na daňovém subjektu (viz již citovaný rozsudek č. j. 6 Afs 232/2023-41, odst. [13]).

[33] Výše uvedená pravidla o rozložení důkazního břemene v daňovém řízení byla dle kasačního soudu v nyní projednávané věci dodržena. Správce daně a žalovaný vyjádřili zcela konkrétní a důvodné pochybnosti o správnosti tvrzení stěžovatelky o použití produktů Herbalife i pronajátého prostoru od JA Tech s.r.o. Především objem pořízeného zboží výrazně převyšoval objem zboží prodaného, rozdávání zboží v rámci propagace neprokazovaly ani fotografie z Centra pro zdravý životní styl, ani videonahrávka z údajné akce, ani obecná čestná prohlášení údajných klientů. Centrum pro zdravý životní styl bylo ztrátové ve výši cca půl milionu korun a zboží Herbalife nakupoval a hradil J. K., nikoliv stěžovatelka. Ohledně tvrzeného pronájmu stěžovatelka nesdělila obsah ústní smlouvy s JA Tech s.r.o., příjmy z prodeje permanentek na cvičení byly mizivé oproti výdajům za pronájem (necelé 4 tis. Kč za permanentky proti cca 800 tis. Kč za pronájem) a na fotografiích z údajných akcí byli obdobně jako v případě fotodokumentace o propagaci produktů Herbalife jen stěžovatelka a její synové. V podrobnostech Nejvyšší správní soud blíže odkazuje na body 26. až 40. napadeného rozsudku.

[34] Stěžovatelka proti uvedeným závěrům správních orgánů a krajského soudu nijak konkrétně nebrojí. Trvá na tom, že předloženými důkazními prostředky (zejména fotodokumentací) byly doloženy jednotlivé akce a setkání, na kterých zboží Herbalife rozdávala jako dárkové nebo propagační předměty. Nereaguje však nijak na podrobné a logické vysvětlení daňových orgánů a krajského soudu, proč uvedené důkazní prostředky (zejména fotodokumentace) použití produktů Herbalife ani pronajátého prostoru

pokračování

neprokazují. V souladu s výše uvedenou judikaturou bylo na stěžovatelce, aby v daňovém řízení pochybnosti vyvrátila dalšími důkazními prostředky, což neučinila, přestože jí byl dán prostor a snažila se poskytovat součinnost, jak sama tvrdí. Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil se závěrem krajského soudu, že rozhodnutí žalovaného je správné a uplatněné výdaje správně nebyly stěžovatelce uznány.

[35] Na uvedeném nic nemění tvrzení stěžovatelky, že její syn J. K. neměl k prodeji produktů Herbalife oprávnění, tedy je prodávala ona, a bál se obvinění živnostenského úřadu z nelegálního podnikání. Podstatné je, že stěžovatelka, která měla zboží prodávat, resp. rozdávat, neprokázala vynaložení výdajů za produkty na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, jak je podrobně rozepsáno v rozhodnutí žalovaného i napadeném rozsudku.

[36] Důvodná, resp. přiléhavá, není ani argumentace stěžovatelky k tomu, že rozhodný je případně skutečný dodavatel, nikoliv deklarovaný na daňovém dokladu. V případě stěžovatelky totiž nebyli sporní dodavatelé ani produktů Herbalife, ani pronájmu nebytových prostor. Sporné bylo vynaložení výdajů na produkty a pronájem v souladu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

[37] Co se týče podílů na činnosti ve společnosti DMK účetnictví, správní orgány i krajský soud vysvětlily, proč dospěly k závěru o 50% podílu každého ze společníků (viz body 17. až 24. napadeného rozsudku). Není tedy důvodná námitka, že správní orgány nebo soud tuto otázku neobjasnily, jak stěžovatelka tvrdí. Kasační soud nezpochybňuje, že faktickou činnost společnosti (účetnictví) prováděla stěžovatelka, nikoliv její syn. Jak ovšem popsal krajský soud v napadeném rozsudku, stěžovatelka se se synem sdružila ve společnosti za účelem poskytování služeb v oblasti účetnictví, každý ve svém daňovém přiznání uvedl polovinu příjmů a výdajů a dle smlouvy, kterou se stěžovatelka se synem sdružila, Martin Kořínek k uvedenému účelu společnosti „*přispěje svou činností*.“ Na některých daňových dokladech vystavených společností byly podpisy obou, na jiných nikoliv, což také svědčí o podílení se Martina Kořínka na některých činnostech společnosti. Stěžovatelka uvedené opět nijak konkrétně nezpochybňuje, jen opakuje, že činnost vykonávala toliko ona, podíly nevyplývají ze smlouvy (což ale ani nikdo netvrdí) a že o podílech byla instruována správcem daně, což kasační soud výše vyhodnotil jako nepřipustnou argumentaci. S ohledem na posledně uvedené ani kasační soud neprováděl stěžovatelkou navrhovaný důkaz výsledkem paní D. K. pro nadbytečnost, neboť se týkal námitky, kterou shledal výše nepřipustnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[39] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2026

JUDr. Radan Malík
předseda senátu